

XXVII TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Ha 1:2-3; Ha2 ,2-4)

Lugemine prohvet Habakuki raamatust:

Kui kaua, Issand, pean ma hüüdma, ilma et sa kuuleksid? Karjuma appi vägivalla pärast, ilma et sa aitaksid. Miks sa lased mul tunda kurja väge ja vaatad pealt mu õnnetust? Hävitus ja vägivald on igalpool, kuhu silm ulatab nägema – tüli ja lahkmeel on kasvamas.

Ja Issand vastas mulle ja ütles: “Kirjuta üles see nägemus ja tähenda see tahvli peale, et seda võiks kergesti lugeda. Sest nägemus, mis sulle antakse, ootab oma aega, kuid liigub lõpu poole ega peta. Kui ta viibib, siis oota teda, sest ta tuleb kindlasti ega jää tulemata. Vaata, ülbet ja ülekohtutegijat ootab kadu, aga õige, kes on ustav, jääb elama.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 95:1-2.6-7c.7d-9 R.7d.8a)

R: Kui te kuulete Issanda häält, ärge paadutage oma südant.

Tulgem, hõisakem Issanda ees,
rõkakem rõõmust oma päästekalju poole!

Tulgem tema palge ette tänamisega,
laulgem temale kiituselaule.

R:

Tulgem, kummardagem ja põlvitagem,
heitkem silmili Issanda, oma Looja palge ette.

Sest tema on meie Jumal ja meie tema karjamaa rahvas,
tema lambad, keda ta juhib oma parema käega.

R:

Täna, kui te kuulete tema häält, ärge paadutage oma südant
nii nagu Meribas, nagu Massa päeval kõrbes.

Seal teie esiisad kiusasid mind ja panid mind proovile,
kuigi nad said näha minu vägevaid tegusid.

R:

(Teine lugemine 2Ti1:6-8.13-14)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast Timoteosele:

Ma tuletan sulle meelde, Timoteos, et sa õhutaksid lõkkele Jumala anni, mis on sinus minu käte
pealepanemise kaudu. Jumal ei ole ju andnud meile arguse vaimu, vaid väe, armastuse ja
mõõdukuse vaimu. Ära siis häbene meie Issandast ega minustki tunnistust andmast, kes ma olen
vangis tema pärast, vaid näe koos minuga vaeva evangeeliumi heaks, siis annab Jumal sulle jõudu.
Joonda usus Jeesusesse Kristusesse ja armastuses tema vastu nende tervete õpetuste järgi, mida sa
minult oled kuulnud. Seda head, mis sinu kätte on usaldatud, säilita
endas Püha Vaimu abil, kes meis elab.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi 1 Pe 1:25)

Halleluuja. Issanda Sõna püsib igavesti,
Jumala Sõna on evangeelium. Halleluuja.

(Evangeelium Lk 17:5-10)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Kord ütlesid apostlid oma Issandale: “Kasvata meie usku.” Aga Issand ütles: “Kui teie usk oleks nagu sinepiivake, võiksite te öelda sellele mooruspuule: “Juuri end välja ja istuta end merre,” ning see kuulaks teie sõna. Aga kes teie seast, kelle ori on kündmas või karja hoidmas, ütleks temale kui ta töölt tuleb: “Istu kohe lauda!” Eks ütle ta pigem nõnda: “Tee mulle õhtusöök ja pane siis vöö vööle ja teeni mind. Alles siis, kui mina olen söönud ja joonud, võid sina einet võtta.” Kas aga peremees oma orja selle eest tänab, et ta tegi kõik nii, nagu oli kästud? Nii peate ka teie käituma: kui te kõik olete täide viinud, mis teile on kästud, siis ütelge: “Me oleme vääritud orjad, sest me oleme teinud ainult seda, mis on meie kohus.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, mis on religiooni mõte? Tegelikult on religioon väga lihtne ja väga igapäevaselt eluline meeldetuletus, et ükskõik mida sa teed, tegemata jätad või muidu oled, kõige eest esitatakse sulle ikka arve, mille tasumist pole võimalik vältida.

Saabunud arve võib teha ka rõõmu, kui selles nõutud summa osutub väiksemaks kui oskasime oodata – aga elukogemus ütleb, et enamasti tuleb ikka juurde maksta. Ning kui arvete tasumist üha edasi lükata, siis mõistetakse veel viivisetrahid lisaks.

Religioon ongi siis niisugune õpetus, mis hoiatab, et Jumala ees ei saa keegi jääda maksuvõlglasteks, sest tema inkassol on väga tõhusad meetodid võlgade sissenõudmiseks... Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kas religioon ja usk on päris üks ja seesama? Usklikuks peetakse tavaliselt

inimest, kes pooldab surmajärgse teispoolsusega seotud õpetusi. Kuid mida nimetatakse tavaelu kontekstis usuks? Enamasti tähistab see lihtsalt seda, et järeldusi tehakse tõenäosuse alusel. See tähendab, kui mingi otsustuse kasuks on vähemalt 51% teabest ja argumentidest, ja selle kahjuks 49%, siis jääb inimesele võimalus kahe protsendi ulatuses uskuda ja poolt valida.

Sellest vaatenurgast võib aga tugev usk vahel tähendada ka suuremat rumalust. Näiteks nagu ideelised kommunistid, kes usuvad ideoloogiasse, mis pole mitte kunagi mitte kusagil hästi töötanud. Usk kommunismi eeldab sügavat vaimupimedust, sest kaalukaid argumente selle vastu leidub mäekõrguselt rohkem kui selle poolt. Piltlikult öeldes seisneb niisugune usk faktide ignoreerimises, justkui ohtude eest hoiatavate häiretulukeste väljalülitamises, sulgedes samas silmad ohtude eneste osas.

Seda usu aspekti arvesse võttes pole ime, miks Jeesus vastas oma jüngritele nii veidrate sõnadega: “Kui teie usk oleks nagu sinepiivake, võiksite te öelda sellele mooruspuule: “Juuri end välja ja istuta end merre!...”” Hm, jälgigem fakte: kas on keegi näinud meresid, mis oleksid täis kohavaid mooruspuusalusid, või kas teab keegi rääkida kasvõi ühestki mooruspuust, mis oleks kunagi suudetud merre istutada, olgu siis usu läbi või ilma selleta? Muuseas, ainus puu mis kannatab merevett, on mangroov, aga temagi saab oma toitained ikka juurte kaudu, mis on on kinni maa küljes.

Enamasti on neid Jeesuse sõnu usu kasvatamisest tõlgendatud nii, et tugev usk tähendab ühtlasi võimet teha suuri imesid. Kui me aga süveneme nende sõnade mõttesse, peaksime arvestama ka vastupidisega: kas Jeesus pigem just ei hoiata meid liiga suure usu eest?

Niisuguse usu eest, kus Jumala poolt seatud elureaalsust ei peeta enam üldse millekski, nii et viinamarju üritatakse korjata kibuvitstelt ja viigimarju ohakailt? (vrldl. Mt 7:16). Võrdlus sinepiivakesega näitab meile kätte tegeliku arengusuuna: “...kui see külvatakse maha, on see väiksem kõigist seemneist maa peal. Ent kui see on külvatud, siis see sirgub ja kasvab suuremaks kõigist taimedest aias, ja ajab suured oksad, nii et taeva linnud võivad teha pesa selle varjus.” (Mk 4:31-32) Niisiis, kas ei peaks tõelise religioosse usu kasvamine pigem kahandma meie idealismi ja õpetama meid käituma realistlike inimestena, kes täidavad oma kohust, ootamata Jumalalt imesid ja sooje tundeelamusi? Kas ei sõltu imed ikka Jumala tahtmisest, mitte inimese usu tugevusest?

Armsad õed ja vennad, minu vanaema, kes oli Narvas sündinud, teadis ikka öelda, et “Oleks oli vaene mees ja uppus Jamburgi jõkke.” Samuti olen kuulnud kõnekäändu: oleks tädil sarved peas ja rattad all, oleks tädi trollibuss. Paraku pole ma niiisugust tädi kunagi näinud, ja kui oleksingi, siis vaevalt oleks tulnud mulle pähe teda trollibussiks pidada.

Oleks muidugi tore, kui imesid juhtuks meie elus rohkem ja saatus alluks paremini meie tahtmistele. Kuid saatuse armulikkus ei ole ilmselt alati osaks sellest ülesandest, mille jaoks me oleme loodud ja mis annab meile võimaluse teenida ära igavene elu Jumala juures. Ennekõike peab meie usk väljenduma ustavuses – ustavuses teenida Jumalat kõigega ja kõiges, täita tema seadusi, ja öelda: “Me oleme vääritud orjad, sest me oleme teinud ainult seda, mis on meie kohus.” Aamen.